

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Dan. Stalii Regulae Philosophicae explicatae & Orationes
aliquot**

Stahl, Daniel

Jenae, 1662

Regula VI.

urn:nbn:de:bsz:31-102400

IX. Solum ostendendū, quomodo, si præsupponatur illa sententia, quam Durandus & Suarez defendunt, possit stare veritas nostræ Regulæ. Dicimus, duplex alicujus accidentis subjectum esse posse *ultimum & propinquum*. Illud est ita subjectum, ut ipsum non sit in alio subjecto. Huic autem nihil repugnat, alteri subjecto inesse. Unū accidens non est accidens alteri accidentis, tanquā subjecti ultimi: est enim omne accidens in subjecto. Ergo nullum accidens est subjectū ultimum alterius. Præsuppositū ergo, unum accidens esse in altero, tanquā in subjecto, dicendū, id verum esse de subjecto propinquo, & non ultimo. At quando dicitur, *accidentis non esse accidens*, accipiendum est de subjecto ultimo.

REGULA VI.

In Deum non cadit accidens.

I. Conradus Vorstius *Tract. de Deo & attrib.* div. p. 209 non veretur scribere in Deo esse aliud & aliud, videlicet *subjectum & accidens*. Et paulo post: *Non sunt axiomata ista vulgo quidem recepta simpliciter & omnimodò vera: In Deum non cadere compositionem, nullum in Deo accidens esse, &c.*

I. Sed impia est ista sententia, ab eā que ali. Theologi abhorrent. Sciendum autem, sermonem esse de accidente *predicamentali*, & *realiter distincto ab eo, cujus est accidens*. Quo præsupposito ita argumentor:

In

In quocunque est accidens, in eo est potentia passiva seu receptiva.

In Deo non est ejusmodi potentia.

E. in Deo non est accidens.

Major probatur, quia omne accidens inhæret & receptum est in eo, cujus est accidens. Sed nihil potest alteri inhærerere, & in ipso recipi, nisi id habeat potentiam passivam seu receptivam, sicut ex terminis constat. Minor autem probatur, quia potentia passiva importat imperfectionem. At Deus cum sit ens infinite perfectum, nihil imperfectionis in se habere potest.

III. Dicis: De Deo prædicatur aliquid accidentaliter. E. in Deum cadit accidens. Antecedens probatur, quia Deus dicitur creator, dicitur cognosci & coli à creaturis. At ista sunt prædicata pertinentia ad quintum prædicabile, quod est accidens.

IV. Resp. Paulò ante dictum est, axioma intelligi de accidente prædicamentali. Certè Deo tribuere accidens prædicabile, quod de eo per denominationem extrinsecam dicitur, absurdum non est: quandoquidem hujusmodi accidens nullam importat imperfectionem, nullam efficit mutationem in eo, cujus accidens dicitur, nihil ipsi addit, nihil detrahit: sicut per hoc, quod paries videri dicitur, denominatio extrinseca est, & paries nõ mutatur neq; quidquã perfectionis acquirit aut amittit. Jam cum Deus dicitur creator, aut

cognosci, vel coli à creaturis, non importatque aliquod accidens, quod Deo inhæreat, sed sunt istæ denominationes extrinsecæ à creatione, vel creaturâ, & à cognitione & cultu, quem ipsi creatura exhibent petita.

V. Sed istas:

Sapientia est accidens predicamentale,

Sapientia est in Deo.

E. accidens predicamentale est in Deo.

VI. Resp. Major vera est de sapientiâ creaturatum; et Sapientia, quæ in Deo est, & per quam Deus dicitur sapiens, non est alicujus creature sapientia. Et huc pertinet illud Theologorum: *Quæ in creaturis sunt accidentia, cum Deo attribuuntur, transcunt in substantiam.* Solutionem argumentorum Vorstii vide apud Albert. Gra-
yverum d. sp. I. quæst. illustr. q. IX. & Becan. P. I. Theol. Schol. Cap. II, conclus. II. & Cap. XI. Qu. IV. & V.

REGULA VII.

Quod in unò est accidens, in aliò non est substantia.

I. Si substantia sumatur latè, pro cujusque rei essentiâ, & accidens pro prædicato, quod est extra essentiâ, aut ut pertinet ad quintum prædicabile, sic quòd in uno est accidens, in alio substantia esse potest: quia quod uni competit ita, ut de essentiâ, ejus non sit, sed prædicetur de eo, tantumquam